

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 lutego 2025 r.

sprawy **K.K.**

skazanego za czyn z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu

z dnia 3 września 2024 r., sygn. akt V Ka 389/24,

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Sosnowcu

z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. akt IX K 1126/22,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić K.K. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. akt IX K 1126/22, Sąd Rejonowy w Sosnowcu uznał K. K. za winnego czynu z art. 62 ust 2 w zw. z art 62 ust 1 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 4 § 1 kk i za to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Sąd orzekł wobec skazanego nawiązkę w kwocie 1.000 zł na rzecz Polskiego Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii Oddział w K..

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyrokiem z dnia 20 czerwca 2023 r., sygn. akt V Ka 298/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca K. K. , zaskarżając go w części związanej z utrzymaniem w mocy orzeczenia Sądu I instancji zarzucając:

"1. rażąco obrazę przepisów postępowania karnego tj. art. 434 § 1 pkt 1, 2, 3, art. 443 k.p.k., art. 414 § 1 k.p.k., w zw. Z art. 17 § 1 pkt 1-2 k.p.k., w zw. Z art. 458 k.p.k., oraz art. 437 § 2 k.p.k., mającą istotny wpływ na wynik sprawy, polegającą na poczynieniu przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych niekorzystnych w stosunku do skazanego od ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, poprzez dokonanie ustaleń efektywnej dawki amfetaminy, mimo iż Sąd I instancji nie dokonał ustaleń w tym zakresie lecz ustalił jedynie pozakodeksowe pojęcie „ścieżki" i „dawki dilerskiej", a ani apelacja, ani kasacja nie zostały wniesione na niekorzyść oskarżonego, w wyniku czego skazany powinien zostać uniewinniony;

2. z ostrożności procesowej rażąco obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości wynikających zę sprzecznych opinii biegłego sądowego, sporządzonych w tej samej sprawie, z których jedna wskazywała, że ścieżka amfetaminy wynosi 40 do 100 mg czystej substancji, a druga wskazywała, że ilość ta wynosi 5-15 mg czystej substancji i do tego dla osoby nieuzależnionej, na niekorzyść skazanego, co skutkowało ustaleniem, że skazany posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej;

3. rażąco obrazę przepisów prawa karnego materialnego tj. art. 62 ust. 2 w związku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na ustaleniu, że ilość substancji psychotropowej znajdująca się w posiadaniu w ilości 1 gram stanowi znaczną ilość substancji psychotropowej."

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego, ew. o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej Sosnowiec-Północ w Sosnowcu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, a żaden z podniesionych w niej zarzutów nie wskazał na wystąpienie przesłanek o których mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Jednocześnie przypomnieć należy, że kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, nie otwiera drogi do kwestionowania oceny dowodów czy ustaleń faktycznych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Nie można akceptować zarzutu wskazującego na dokonanie przez Sąd odwoławczy ustaleń niekorzystnych dla skazanego, gdy zważy się, że to Sąd I instancji dokonał nie tyle ustalenia ilości substancji czynnej amfetaminy zatrzymanej u skazanego, lecz dokonał jej w odniesieniu do liczby osób, które mogłyby ulec odurzeniu (od 147 do 369), zaś Sąd II instancji rozpoznający ponownie sprawę ustalił że dla wskazanej substancji czynnej amfetaminy temu odurzeniu mogłoby ulec od 66 do 200 osób nieuzależnionych oraz od 33 do 100 osób uzależnionych. Niewątpliwe jest przy tym, że możliwość odurzenia kilkudziesięciu osób wypełnia definicję „znacznej ilości” w rozumieniu art. 62 ust. 2 uopn. Ustalenia te są więc w istocie korzystniejsze od ustaleń Sądu I instancji, a jednocześnie samo ustalenie ilości substancji czynnej nie należy do znamion czynu z art. 62 ust. 1 i 2 uopn, miało przy tym znaczenie pomocnicze w kontekście doprecyzowania liczby osób, które mogły ulec odurzeniu, a w konsekwencji określenia, czy posiadana przez oskarżonego ilość substancji była znaczna. Nieskuteczna okazała się także podjęta w zarzucie drugim kasacji próba kwestionowania ustaleń faktycznych i podważenia przyjętej oceny dowodu – opinii biegłych, którą Sąd II instancji uznał za wiarygodną. Wprawdzie Sąd ten przyjął na jej podstawie korzystniejsze ustalenia, jednak nie zmieniły one ostatecznej oceny karnoprawnej ani sytuacji skazanego. Kasacja nie jest zaś środkiem odwoławczym trzecioinstancyjnym, nie można – jak czyni to kasator - za jego pomocą wymuszać ponownego ustalenia stanu faktycznego oraz ponownej oceny dowodów wbrew prawomocnym w tym zakresie

ustaleniom, o ile zarzut sprowadza się nie do wykazania rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., lecz do forsowania własnej koncepcji i ocen. Wreszcie w zakresie oceny zakresu oddziaływania zabezpieczonej substancji psychotropowej Sąd II instancji posiłkował się przy obliczeniach opinią biegłego i dotychczasowym orzecnictwem sądów, w świetle których przyjęte ustalenia muszą być uznane za prawidłowe.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazu prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońców, jako oczywiście bezzasadnych. Mając na względzie sytuację osobistą skazanych Sąd Najwyższy zwolnił ich z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając na względzie sytuację osobistą skazanego Sąd Najwyższy zwolnił go z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]